

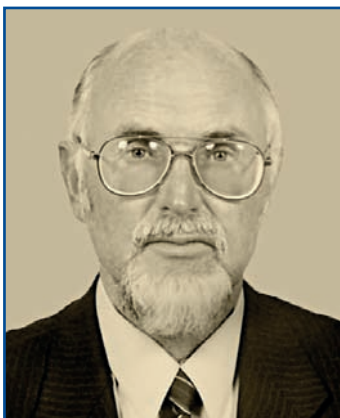
Народився 26 червня 1942 р. в с. Лазаревське Лазарівського району Краснодарського краю (Росія). В 1959 р. зі срібною медаллю завершив навчання в середній школі № 89 (зараз – № 22) м. Мелітополя.

У 1965 р. закінчив з відзнакою біологічний факультет Мелітопольського державного педагогічного інституту і був призначений асистентом кафедри зоології. В 1968 р. вступив до аспірантури Інституту зоології НАН УРСР, після закінчення якої в 1972 р. захистив кандидатську дисертацію.

З 1972 по 1984 р. працював у Мелітопольському державному педагогічному інституті на посадах асистента, старшого викладача, доцента, завідувача кафедри зоології і дарвінізму, а в 1985 р. перейшов до Інституту зоології АН УРСР на її орнітологічну станцію.

У 1987 р. запрошений на роботу до Запорізького державного університету, де очолив кафедру зоології та мисливствознавства. З 1994 до 2005 р. працював у Таврійській державній агротехнічній академії.

З 2005 р. – проректор з навчальної та наукової роботи Мелітопольського інституту екології та соціальних технологій Університету «Україна». З 2014 р. – професор кафедри мисливствознавства та

**ЛИСЕНКО
Валерій Іванович**

*Доктор біологічних наук,
професор*

лісівництва Національного університету біоресурсів і природокористування України (м. Київ).

Автор понад 150 наукових праць, зокрема трьох монографій, співавтор двох Червоних книг України (1994, 2009) та п'яти книг з питань екології та охорони тварин, мисливського господарства та використання тваринних ресурсів.

Член Національної комісії з питань Червоної книги України, національний експерт Мінприроди України з питань водно-болотних угідь та водоплаваючих птахів, член спеціалізованої вченої ради Д 26.153.01 Інституту зоології НАН України.

Ініціатор створення та перший керівник Азово-Чорноморської орнітологічної станції, яка вивчає комплекс питань, пов'язаних із міграціями птахів регіону, стану ресурсів мисливських птахів.

Ініціатор підготовки мисливствознавців у нашій країні. Учасник декількох наукових міжнародних експедицій на півночі РФ (Таймирський півострів), метою яких було обґрунтування створення міжнародного заповідника ім. Уільяма Беренца. За поданням В. І. Лисенка створено Азово-Сиваський національний природний парк. Один з ініціаторів створення Приазовського національного природного парку.

Народився 29 жовтня 1976 р. в м. Києві. В 1997 р. з відзнакою закінчив Національну академію внутрішніх справ України. В 1997 р. зарахований до ад'юнктури рідної академії. В 1999 р. був направлений на стажування до поліції Німеччини (Баварія). В 2002 р. навчався в Міжнародній правоохоронній академії в Будапешті (Угорщина).

У 2003 р. з відзнакою закінчив Європейський університет фінансів, інформаційних систем, менеджменту та бізнесу, отримавши кваліфікацію спеціаліста з менеджменту організацій. У 2003 р. навчався в Міжнародній правоохоронній академії в Будапешті (Угорщина), а в 2004 р. – в Міжнародній правоохоронній академії в США, штат Нью-Мексико (м. Розвел). У 2010 р. став випускником Навчально-наукового інституту менеджменту безпеки Університету економіки та права «КРОК»; навчався в Інституті національної безпеки Університету Делавер (NSI, Delaware, USA).

Протягом 2005–2006 рр. був помічником-консультантом народного депутата України Комітету з питань національної безпеки і оборони Верховної Ради України. В 2006–2009 рр. обіймав посаду начальника кафедри міжнародних відносин та національної безпеки Київського національного університету внутрішніх справ. Із 2005 р.

**ЛІПКАН
Володимир
Анатолійович**

*Доктор юридичних наук,
професор*

донині очолює Інститут майбутнього Глобальної організації союзницького лідерства. З 2015 р. – професор кафедри кримінального права та правосуддя ЗНУ.

В 2000 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Захист національної безпеки органами внутрішніх справ від тероризму». В 2009 р. – докторську дисертацію на тему «Адміністративно-правові основи забезпечення національної безпеки України». В 2006 р. йому присвоєно вчене звання доцента.

Напрями наукових досліджень: глобалізація безпекових інститутів і глобальне лідерство, теоретико-методологічні проблеми безпеки в умовах глобалізації, система знань про національну та міжнародну безпеку, право міжнародної безпеки в умовах постбіполярного світу,

теорія і практика боротьби з екстремізмом в умовах глобалізації, формування недержавної системи безпеки; право національної безпеки, контрольне право, безпековий омбудсман; інформаційна політика, інформаційна безпека, кібербезпекова політика, аналітичні товариства.

Підготував понад 20 кандидатів юридичних наук. Автор більше ніж 300 наукових і навчальних праць. Відзначений багатьма відомчими нагородами.